

ΕΝ ΤΩ «ἄδειν»

[ριακές Μορφές](#)

Δηλαδή η παράδοση από τον

Αρχάγγελο Γαβριήλ του ύμνου «ἄξιον Εστίν».

+ Ἦσας Γαβριήλ πριν το Χαίρε τη Κόρη,
Αδεις δε και νυν, ἄξιόν σε υμνέειν.

Η Σύναξις αὕτη και εορτή του Αρχαγγέλου Γαβριήλ ηκολούθησεν εν τω Αγίῳ ὄρει του ἁθῶ, εις ἓνα κελλίον του Μοναστηρίου του Παντοκράτορος, επονομαζόμενον «ἄξιόν εστιν», εν τόπῳ καλουμένῳ ἄδειν. Ηκολούθησε δε, διὰ το ἐξῆς ρηθησόμενον θαύμα. Κατά την Σκήτιν του Πρωτάτου, την ευρισκομένην εις τας Καρεάς, ἐκεῖ πλησίον εν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱεράς Μονῆς του Παντοκράτορος, εἶναι λάκκος μέγας, ὅστις ἔχει κελλία διάφορα. Εἰς ἓνα λοιπόν των κελλίων τούτων, ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως, ἐκατοίκει ἓνας ἱερομόναχος γέρων και ἐνάρετος, μετὰ ἄλλου υποτακτικοῦ. Επειδὴ δε ἦτον

συνήθεια να γίνεται αγρυπνία κάθε Κυριακήν εις την ρηθείσαν Σκήτιν του Πρωτάτου, κατά το εσπέρας ενός Σαββάτου, θέλωντας να υπάγη ο προρρηθείς γέρωντας εις την αγρυπνίαν, λέγει τω μαθητή αυτού. Τέκνον, εγώ μεν, υπάγω διά να ακούσω την αγρυπνίαν, ως σύνηθες. Συ δε, μείνον εις το κελλίον, και ως δύνασαι ανάγνωθι την Ακολουθίαν σου. Και ούτως απήλθεν. Αφ' ου δε η εσπέρα επέρασεν, ιδού κρούει τις την θύραν του κελλίου. Ο δε αδελφός έδραμε και την άνοιξε, και βλέπει ότι ήτον ξένος Μοναχός, αγνώριστος εις αυτόν, ο οποίος εισελθών, έμεινεν εις το κελλίον την νύκτα εκείνην. Εν τη ώρα δε του όρθρου αναστάντες, έψαλλον και οι δύο την Ακολουθίαν. όταν δε ήλθον εις την Τιμιωτέραν, ο μεν εντόπιος Μοναχός, έψαλε μόνον «Την τιμιωτέραν των Χερουβίμ» και καθεξής έως τέλους, τον συνήθη δηλαδή και παλαιόν ύμνον του Αγίου Κοσμά του ποιητού. Ο δε ξένος εκείνος Μοναχός, κάμνωντας άλλην αρχήν του ύμνου, έψαλεν ούτως· «άξιόν εστιν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώμητον, και Μητέρα του Θεού ημών». Είτα εσύναψεν ομού και την Τιμιωτέραν άχρι τέλους. [\(περισσότερα...\)](#)